

REVISTA

DEL

CENTRE DE LECTURA

ANY X.

— REUS, GENER DE 1929 —

Núm. 189

Ja fa deu anys

En començar l'any sisè de la vida d'aquesta REVISTA, publicàrem en ella una de les cròniques quizenals que teniem al nostre càrrec, en la qual recordàvem com havia vingut al món aquest periòdic en aquell quartet esquifit, del segon pis de la casa del "Centre de Lectura", ple de trastos vells, sacs de cafè, caixes de sucre de terrós i la collecció completa dels retrats dels fills il·lustres de Reus que figuren a la galeria del "Centre", posats allí en un recó com per a donar-nos ajut i coratge a tots els qui, cada nit, ens reuníem en aquell lloc, amb el cap curull de projectes i amb el cor bategant d'entusiasme, en els dies ja llunyans de fa ja deu anys. I després de parlar del naixement de la REVISTA, expressàvem clarament el nostre desig de que aquesta fos el punt de convergència de les activitats de tots els reusencs, joves i vells — i més els joves que els vells — que en el camp de les arts i de les ciències volguessin fer tastar al públic la dolçor dels fruits de l'ingeni llur.

Dirigint-nos als joves escriptors reusencs, els demanàvem que vinguessin a ajudar-nos en la nostra empresa, per a més tard agafar-ne la batuta de director, i els deiem com ens havíem esforçat per a fer que aquesta REVISTA fos la revista de tots, rebutjant tot esperit mesquí de capelleta i responent d'aquesta manera, al criteri ample, obert i liberal que és l'ànima del "Centre de Lectura". Ens lamentàvem tot seguit de que els nostres bons propòsits no haguessin trobat ressò més que en un petit número d'escriptors meritíssims, i mostràvem el nostre cansament després de cinc anys de seguir la ruta, sense altre estímul que la dèria de treballar en pro de l'obra d'expansió cultural del "Centre", ni cap més recompensa que la satisfacció d'haver-se un hom comportat tal com Déu mana.

Mes, amb tot i això, no temiem per la vida de la REVISTA, perquè, com deiem en la mentada crònica de la primera quinzena del Gener de l'any 1925, el "Centre de Lectura" necessita d'una publicació periòdica que respongui a la seva importància i que sigui el seu portaveu i el seu ardit campió i la tindrà malgrat tot; perquè els interessos de Reus exigeixen un camp neutral on siguin serenament, i d'una manera aciençada, plantejats, discutits i resolts els problemes vitals de la urb, perquè a la joventut treballadora i estudiosa del nostre poble li requereix tenir al seu abast un periòdic on trobi franca i amorosa acullida per als seus fruits primerencs i on no li manqui el consell de l'amic experimentat que ha de servir-li de guia en el camí del perfeccionament en la pràctica de l'art d'escriure per al públic, i perquè els que, si no vells, som als menys una mica ja madurs, necessitem, com el nostre pa de cada dia, un refugi, un lloc de calma i repòs on poguem, de tant en tant, donar sortida als esplais del nostre esperit sempre jove i somniador com si el temps hagués passat endebades. I acabàvem fent, amb aire sentenciós, aquesta afirmació: la REVISTA viurà amb nosaltres o sense nosaltres.

I efectivament, de quan formulàrem aquella sentència o profecia, fins avui, han transcorregut quatre anys més, durant els quals, amb nosaltres i sense nosaltres, la REVISTA ha seguit fent el seu paper dintre de la premsa catalana. Ha passat sotrats forts, de tota mena, que han posat en perill imminent la seva vida més d'una vegada. Ha tingut canvis d'orientació i d'actuació, tan notables, tan marcats, que fins han arribat a ésser contradictoris, oposats diametralment, l'un a l'altre. La seva Redacció ha sofert un seguit de metamòrfosis i la llista dels seus col·laboradors ha variat un dia i altre. Però la REVISTA ha sortit sana i salvada de tots aquests tropells i ací la tenim, amb el número d'avui disposada a celebrar la seva entrada a la desena anyada de la seva existència.

No pot dir-se que sigui, aquest, un número extraordinari. Deuria ser-ho, perquè la data d'avui, no solament coincideix amb el començament de l'any desè d'aquest periòdic, sinó que al mateix temps, avui es compleixen setanta anys de la sortida del primer número de l'"Eco del Centre de Lectura", que fou l'antecessor de la REVISTA i el primer portaveu de la nostra entitat. Deuria ésser-ho, però no ho és, puix si bé en ell veurem les signatures d'alguns dels fundadors del periòdic, que amorosament i sense pensar-s'hi un moment, han acudit a prendre part a la festa de la REVISTA, veureu en canvi que n'hi falten molts altres que no hi són i deurien ésser-hi. Però, la culpa, si culpa hi ha, no és pas dels que porten ara el pes de la publicació del periòdic, sinó de que no és encara una realitat, com voldríem que fos, allò de que la pau regni entre tots els homes de bona voluntat per les coses pairals que tots estimem.

O. ROVELLAT PRAT.